

Sulyok Vince

MEDITERRÁN HAJNAL

Sütő András emlékére

Amikor a sárgából rózsaszínbe,
majd egyre vörösebbe vált az ég színe,
megjelenik a szomszédos ház tetején
az antenna rúdján egy karcsú, gyönyörű
fekete madár. A nevét nem ismerem.
Körvonala sötéten, pengeélesen
vésődik a háttér színeibe.

Aztán ülünk csak mereven, mozdulat nélkül
mindketten, s nézünk bele a gomolygó párákba,
mígcsak a tengerből tüzes kis ujjként
elő nem villan a nap, amire vártunk
kettesben itt, határán éjnek és nappalnak.

Madaram akkor mintegy felsikolt,
felröppen és szárnyal máris bele
a fénysugártói porló messzeségbe.

Vajon hány ilyen színektől tobzódó
mediterrán napkeltében lesz itt még részem?

Új halálhírt hoz szinte minden új nap,
újságoldalak, telefonok, levelek
halotti jelentésekkel vannak tele,
mik szíven ütnek, megsápasztanak,
s mintegy tudatják: közeleg
az én utolsó óráim is. Ám addig,
amíg lehet, maradni akarok
a rám aranyló fényben,
a földi szépség és a földi élet
bűvöletében,

várva együtt egy-egy fekete madárral
a tenger sodródó vizeiből
tűzelő ujjként előbukkanó fényre,
új napnyi új reményre,
egynapnyi haladékra.

Napút, 2008/7.

(Sulyok Vince 1932-ben született Ménfőn. Verset ír, műfordítással foglalkozik. Pro Cultura Hungarica-díjas.)